

киятъ лѣтописецъ Скилаксъ, живѣлъ презъ V в. преди Христа. Презъ първото и второто българско царство то е влизало въ предѣлитѣ на държавата ни. Презъ XIV и XV в. го е владѣлъ легендарниятъ Момчилъ войвода.

Съ нетърпение очаквахме да видимъ морето. Но отъ него се вижда само малка частъ. Нѣколко вѣковни чинари, сплели гжсто клони, ни прѣчатъ да го видимъ. Слѣзохме на самия брѣгъ. Нѣколко рибари лениво кърпятъ мрежитѣ си. Морето едва диша. Вълнитѣ му равномерно се блѣскатъ о брѣга. Седнахме да починемъ на една скамейка и да се полюбуваме на дивния му изгледъ. Дотогава не бѣхъ виждалъ по-красиво съчетание на кобалтово-синия цвѣтъ съ тъмнозеления и златистожълтия. Лекъ вѣтрецъ олюлява листата на чинаритѣ. На нѣколко крачки отъ насъ изгледътъ става другъ. Хоризонтътъ се разширява и морето изпжква въ цѣлата си ширь. То трепти като разтопено сребро, а надъ него, като декорация, се издига синьо безоблачно небе.

Красиво е морето, но още по-красивъ е брѣгътъ, цѣлъ потъналъ въ цвѣтя и дървета. Дълго се катерихме по него, брахме смокини, кършихме цвннали нарови и маслинови клонки и пѣхме до насита „Мила родино, ти си земенъ рай!“

Легендата разказва, че Макри нѣкога е било селище на циклопитѣ. Тукъ е слѣзълъ остроумниятъ Одисей. И досега личатъ стжпалата, по които нѣкога е слизалъ баснославниятъ Полифемъ за своята обширна пещера. Личи дори и оградата на неговия дворъ — зжбчати скали, долепени една до друга.

Недалечъ отъ брѣга блика буенъ студенъ изворъ, който дава начало на голѣма рѣка. Надъ него сж прострѣли клони вѣковни чинари, орѣхи и смокини. Подъ тѣхнитѣ сѣнки, на тераси, сж наредени маси и столове. Това е „казиното“ на Макри. Не напраздно бившиятъ